

Textus: Róm 8, 33-39

„Ki vádolná Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít. Ki ítélne kárhozatra? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt feltámadt, aki Isten jobbán van, és esedezik is értünk. Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Kedves Testvérek!

A "Helyreállt kapcsolat" igehirdetés sorozatban tovább lépünk és egy újabb kép lesz velünk Isten és az Ő népe kapcsolatáról. Múlt vasárnap is érintette Christopher a megigazulás páncélját, a megigazulás jelentőségét. Ezen a vonalon megyünk tovább. A mostani képünk: Isten népe a megigazultak, a megigazítottak közössége, jövő héten pedig a Róm 11 lesz velünk, a szelíd és vad olajfa képe.

Identitás

Isten népe legfontosabb kérdése identitáskérdés: ki vagyok én, kik vagyunk mi Krisztusban? Mit jelent, hogy ő megváltott minket, hozzá tartozunk? Annyian próbálják megmondani, hogy kik vagyunk mi, Isten népeként: ez a világ felhatalmazva érzi magát, hogy megmondja Isten népének, hogy ő ki. Isten népe is keresi ezt és sokszor talál erre nem biblikus, nem igei alapú választ, mert magából indul ki és sokszor a kényelmes, a környezetéhez jól illeszthető választ talál. És a gonosz, a vádló is meg akarja mondani Isten népének, hogy ők kik, mert nem szeretné, hogy abból az identitásból éljünk, amit kaptunk a mennyei Atyától. Nincs veszélyesebb annál, mintha Isten népe kizárólag abból a forrásból él, arra a szóra hallgat, amit a Istene mond neki, hogyha elhiszi és vallja és éli: mi elveszett, bűnös emberek vagyunk, de egyszerre Isten megváltott és megszabadított népe. Megigazultunk Krisztus által és semmi nem választ már el minket drága Atyánk szeretetétől! Ebben az igazságban akarunk meggyökerezni, megerősödni egyre inkább! Mert Isten népe számára a legfontosabb referenciapont az, hogy mit mond róla Isten.

1. Három kérdés

Az apostol feltesz három kérdést, melyek a vádlás, a kárhoztatás, az Istentől való elválasztottság állapotára kérdeznak rá. Nem véletlenül teszi ezt Pál, hiszen ezek azok a jellemzők, amik alapvetően meghatározzák az Istentől elszakadt embert. Van miért vádolni, van miért kárhoztatni minket és van oka Istennek távol maradni tőlünk. Isten népe nem élhet úgy a megigazított, megszabadított állapotban, hogy ne látna egyszerre saját elveszettségét. Nem arról van szó, amit e világban hallunk, hogy veled minden rendben van alapvetően és semmi gond nincs, hanem hogy nagy a baj minden emberrel. A bűnnel való szembesülésünk nélkül, valódi bűnbánat tartása nélkül nincs felszabadulás, megigazulás, nem értem és nem élem át a kegyelmet.

Hadd osszak itt meg egy példát arról, mennyire fontos ez: nemcsak a saját vonatkozásunkban (tehát mikor mi magunkat bűnösnek látjuk), hanem amikor az ellenünk elkövetett bűnt bűnnek nevezzük. Egy gyülekezeti tagunk mondta el nekem a következő történetet a minap és felhatalmazott rá, hogy név nélkül elmondjam. Mert bizonyosság ez a számunkra Isten munkájáról közöttünk. Azon a bizonyos február 18-ai vasárnapon ő is jelen volt és hallgatta azt a bizonyos igehirdetést, amire annyira érzékenyen reagáltak bizonyos körökben és amiről sok mindenkinek sokféle véleménye van. Ő, akié a történet, amit megosztok, az egyik olyan ember, aki megértette az igehirdetés legfontosabb üzenetét: a bűnt bűnnek kell nevezni, bűnbánatra hív minket Isten, nem mismásolhatunk, nem úszhatjuk meg ezt Isten előtt. Ahogy jelen volt az istentiszteleten és elhangzott a bűn bűnnek nevezése mellett az is, hogy bocsánatot kérhetünk a pedofiliában érintett áldozatoktól, egyszerre rászakadt ennek a súlya. Ő maga is áldozat ugyanis. Egy másik történetben. 7 évesen az általános iskolás tanítónénijének férje által, aki többször bántalmazta őt szexuálisan. Ezt a dolgot ő már letette Isten elé és úgy érezte, megbocsátott, az illető már nem is él egyébként. De ezen a ponton az igazság fájdalmasan, de mégis felszabadítóan elérte őt és ki tudta mondani: én is egy pedofil áldozata vagyok. Ami ellenem történt az bűn. És ebben az állapotban megélte azt, ahogy körülveszi a mennyei Atya szeretete és a Szentlélek megerősíti és vigasztalja őt: őt nem ez az áldozat szerep, ez az állapot határozza meg. Mert Ő Isten szeretett, helyreállított gyermeke. Mégis, azon az istentiszteleten a bűn bűnnek nevezése olyan módon hozott neki felszabadulást és újította meg Őt abban, hogy kicsoda Ő Krisztusban, ahogy addig soha. Dicsőség legyen Istennek, aki munkálkodik!

Pál hosszan beszél erről a Római levél előző fejezetében, a 7. fejezet végén egészen addig eljut, hogy átérzi teljes elveszett állapotát és felkiált: „*Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?*” (Róm 7, 24) Mi tehát az utunk? Megerősödni abban, amit Isten mond rólunk és bejárni a bűnbánat, megtérés, újjászületés, megigazulás útját és egyre inkább járni a megszentelődésben, áldássá lenni a világban. De fókuszáljunk most a megigazulásra! És hadd idézzem a 2023-as nyári táborunkban is elhangzottakat: „A bűnbánat, megtérés és újjászületés egyetlen esemény. A Szentlélek munkájának látható jele az, ha az ember rádöbben elveszett állapotára. Látni kezdi bűneit, és az fájni kezd neki. Többé nem hárit, nem vádaskodik, nem a másokra mutogat, hanem saját nyomorúsága tudatában értékeli minden helyzetet. A bűnbánatban már nem egyedül vagyunk a bűnnel, hanem Krisztushoz fordulunk, és Tőle kérjük töredelmes szívvel a bűnök bocsánatát. A bűnbánatot tartó ember egyedül Krisztusban bíz, és Tőle vár megoldást, megújulást, szabadulást. A megtérés ez a fordulat, amikor az ember elfordult a bűntől, és odafordult Krisztushoz. Az ember ingyen kegyelemből igazul meg a Jézus Krisztusban való váltság által (Róma 3,24). A megigazulás felmentő ítélet. Isten igaznak nyilvánít bennünket, noha nem vagyunk azok. Krisztuson keresztül tekint ránk. A megigazulás görög és latin kifejezése a jogi szaknyelv jellegzetes fogalma, amely felmentő ítéletet jelent, az ítélet felfüggesztését. Arról az eljárásról van szó, amikor a vádlottat vétkesnek találják és elmarasztalják, de az ítélet végrehajtását próbaidőre felfüggesztik. A mindennapi joggyakorlatban azonban csak enyhébb esetekben történik ez így, az Úr azonban velünk ezt, mint sokszor visszaeső, és halált okozó vétkesek esetében gyakorolja. A cselekedeteknek a megigazulásban semmi szerepük nincs. Kálvin szerint a mi cselekedeteink olyanok, mint az éjszaka ragyogó csillagok, amelyek a napfelkeltevel elvesztik fényességüket. A megigazulás teljességében ajándék. A helyes kifejezés tehát nem megigazulás, hanem megigazítás. A Heidelbergi Káté 60. kérdése tökéletesen megfogalmazza a megigazulást: „bár a lelkiismeretem vádol, hogy Istennek minden parancsolata ellen súlyosan vétkeztem, és noha azoknak egyikét sem tartottam meg, sőt még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra, mindazonáltal Isten, ingyen kegyelméből nekem tulajdonítja a Krisztus igaz voltát és szentségét, mintha soha semmi bűnt nem cselekedtem volna, sőt mintha mindenben olyan engedelmes lettem volna, amilyen engedelmes volt Krisztus”.”

2. Az üldözés

Az is nyilvánvalóvá válik a felolvasott Igében, hogy Isten népe, ha úgy látja magát, mint ahogy a mennyei Atya mondja, ha beszél a bűnről és a szabadításról, ha Krisztust követi, üldözni fogják a világban. A sötétség ugyanis nem fogadhatja be a világosságot, és ahogy múlt vasárnap is hallhattuk, egy szellemi harcban vagyunk, nem semleges területen élünk a világban. Ha Isten népét nem üldözik, nem válik láthatóvá és elkülöníthetővé valahol a környezetétől, valószínűleg elveszítette identitását, vagy elhalványul annak a lényege. Mert az igazság az, hogy félünk az üldözéstől: hogy megbélyegezzenek, kirekesztőnek tartanak, elutasítanak, elszigetelnek minket. Félünk természetesen az üldözés enyhébb és erősebb formáitól is. Pedig el kell fogadjuk, hogy ez van és lesz is egyre inkább. Ha az Isten megigazított népe vagyunk, akkor az látható lesz és annak lesznek következményei. De ebben Isten megtart és megőriz, csak vállalunk kell, bele kell ebbe állnunk Isten népeként. Közben pedig kapcsolódásra hív Isten a környezetünkkel, nem válhatunk külön, nem zárkozhatunk be teljesen. Hamis identitásképző elem az, amikor különben gondoljuk magunkat a környezetünknel. Az üldözés sajnos ezt is eredményezheti. Isten népe a megigazultak közössége - de valódi folyamatos megtérés és alázat nélkül az önigazultak közössége lesz. Isten szabadítson és őrizzen meg bennünket ettől!

3. Hitvallás

Egy csodálatos hitvallással zárul a felolvasott Ige, ami annak a bizonyossága, hogy már semmi nem választ el minket Istentől. Megrendítő olvasni, hogy hogyan reménykedett Pál, aki ezt megfogalmazta és hogyan kapcsol minket egybe keresztyének százmillióival most is ez a hitvallás. Ravasz László így fogalmaz erről: „Az Isten szeretetében gyökerező ember és gyülekezet újra és újra megerősödik e hitbizonyosságban: Isten elfogad és szeret és semmi nem változtathatja meg a hozzáállását irántunk, akik Benne hiszünk, mert Ő hűséges az ígéreteihez.” Mennyire tudod közel engedni ennek a valóságát magadhoz? Te melyik részétől félsz, ami elválaszthat mégis Isten szeretetétől? Mikor élted meg esetleg azt, hogy tényleg valami elválaszt? Az evangélium, hogy ha ideig-óráig így is van, Isten nem engedi, hogy tartósan az elválasztott állapotban légy Őtőle. Magasztaljuk a mi Urunkat az Ő szeretetéért, szabadításáért és így lépünk most az úrvacsorai közösségbe. Erősítsen meg minket a mi Istenünk abban, ahogy Ő gondolkodik rólunk és lát minket. Így lehetünk áldás a világ számára!

Ámen!

Thoma László